

PRZYWRÓCIĆ RADOŚĆ ZBAWIENIA

List pasterski Metropolity Lubelskiego na Wielki Post 2017 r.

„Zmiłuj się nade mną Boże w łaskawości swojej, w ogromie swej litości zglądź moją nieprawość. Obmyj mnie zupełnie z mojej winy i oczyść mnie z grzechu mojego”.

Umiłowani w Chrystusie Panu Siostry i Bracia!

Słowa Psalmu 51. rozbrzmiewają we wszystkich świątyniach w pierwszą niedzielę Wielkiego Postu. Kościół poleca nam śpiewać ten hymn, swoisty „*Magnificat* Bożego miłosierdzia”, aby nas wezwać do nawrócenia i radykalnej przemiany życia w perspektywie zbliżających się Świąt Paschalnych. Cytowany Psalm – jak powiedział papież Franciszek – to „*Magnificat* serca skruszonego i pokornego”; serca, które uznaje ciężar swojej winy i zwraca się do miłosierdzia Bożego, zawsze większego niż ludzki grzech. Modlitwa Psalmu wychodzi od napięcia pomiędzy żalem – który mówi: „Uznaję bowiem nieprawość moją, a grzech mój jest zawsze przede mną” – a ufnością, która żarliwie prosi: „Stwórz, Boże, we mnie serce czyste i odnow we mnie moc ducha.” Wyrastająca z takiej ufności przemiana staje się misyjna i apostołska, kiedy nawrócony woła: „Przywróć mi radość Twojego zbawienia i wzmocnij mnie duchem ofiarnym. Będę nieprawych nauczał dróg Twoich i wrócę do Ciebie grzesznicy.”

Dar osoby i dar Słowa

W orędziu na tegoroczny Wielki Post papież Franciszek kieruje do nas zachętę do nawrócenia. Każdy chrześcijanin jest wezwany, by powrócił do Boga «całym swym sercem» (Jl 2,12), aby „nie zadowalał się życiem przeciętnym, ale wzrastał w przyjaźni z Panem. Jezus jest wiernym przyjacielem, który nas nigdy nie opuszcza, bo nawet kiedy grzeszymy, czeka cierpliwie na nasz powrót do Niego, a wraz z tym oczekiwaniem ukazuje swoje pragnienie przebaczenia”.

W okresie Wielkiego Postu nie śpiewamy przed Ewangelią radosnego „Alleluja.” Zastępuje je aklamacja: „Chwała Tobie, Słowo Boże”, na przemian z zawołaniem „Chwała Tobie, Królu wieków.” Wielki Post to cenna okazja do pogłębienia naszego życia duchowego przez bliższy kontakt ze Słowem Bożym. Papież Franciszek zachęca nas do rozważenia jednej z najbardziej znanych przypowieści Jezusa: o bogaczu i Łazarzu, zapisanej w Ewangelii św. Łukasza.

Zauważmy, że pierwszy z bohaterów przypowieści, cierpiący skrajną nędzę, nie jest osobą anonimową. W odróżnieniu od bezimiennego bogacza, nosi imię, nazywa się Łazarz. Chociaż bogacz go nie dostrzega i nie przejmuje się jego losem, dla nas staje się on znany i niemal bliski. Jego imię oznacza dosłownie „Bóg pomaga”. Ubogi Łazarz uczy nas – mówi papież – że druga osoba jest darem, niezależnie od tego, czy

jest to człowiek bliski, czy obcy. „Wielki Post jest czasem sprzyjającym otwarciu drzwi każdemu potrzebującemu i rozpoznaniu w nim oblicza Jezusa Chrystusa.”

W Środę Popielcową przyjęliśmy na nasze głowy popiół jako znak pokuty. Podczas tego obrzędu usłyszeliśmy słowa: „Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię” albo „Pamiętaj, że prochem jesteś i w proch się obrócisz”. Zasadniczą część przypowieści o bogaczu i Łazarzu toczy się w zaświatach. Obie postacie odkrywają, że „nic nie przynieśliśmy na ten świat; nic też nie możemy z niego wynieść” (1 Tm 6,7). Dla bogacza, który za życia nie myślał o Bogu i nie dostrzegał człowieka, była to nader bolesna konfrontacja.

Niech Wielki Post stanie się dla nas okazją do krytycznego spojrzenia na własne życie poprzez spotkanie z Chrystusem i Jego Słowem rozbrzmiewającym w Kościele. Niech Duch Święty przywróci nam radość zbawienia i pozwoli przeżyć prawdziwe nawrócenie oraz powstać z naszych słabości i nałogów, tak abyśmy umocnieni modlitwą i pełniąc dzieła miłosierdzia mogli „z oczyszczoną duszą radośnie oczekiwać świąt wielkanocnych.”

Znak pokuty i miłosierdzia

W tematykę Wielkiego Postu wpisują się dwie obchodzone w tym roku rocznice. Pierwsza ma charakter ogólnokościelny i wiąże się ze stuleciem objawień Maryjnych w Fatimie. Druga dotyczy przede wszystkim Kościoła w Polsce, który wpatruje się obecnie w postać św. Brata Alberta Chmielowskiego.

Orędzie fatimskie, przekazane światu za pośrednictwem trojga ubogich dzieci, zawiera wezwanie do nawrócenia i do modlitwy, szczególnie różańcowej oraz do zadośćuczynienia za grzechy własne i wszystkich ludzi. Orędzie to wyrasta z serca Ewangelii, ze słów Chrystusa, często powtarzanych w okresie Wielkiego Postu: „Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię” (Mk 1,15). Chodzi o wewnętrzną przemianę człowieka, pokonanie grzechu, umocnienie dobra i wejście na drogę świętości.

Papież Jan Paweł II podkreślał, że orędzie z Fatimy skierowane jest szczególnie do ludzi epoki naznaczonej „wojnami, nienawiścią, deptaniem podstawowych praw człowieka, ogromnym cierpieniem ludzi i narodów, a wreszcie walką z Bogiem, posuniętą aż do negacji Jego istnienia. Orędzie fatimskie tchnie miłością Serca Matki, które jest zawsze otwarte dla dziecka, nieustannie mu towarzyszy, zawsze o nim myśli, nawet wtedy, gdy dziecko schodzi na bezdroża i staje się marnotrawnym synem.” (Jan Paweł II, *Homilia podczas poświęcenia kościoła MB Fatimskiej w Zakopanem*).

Autentyczna przemiana serca powinna się przejawiać na zewnątrz, w miłosiernym działaniu na rzecz bliźnich. Wspaniałym tego przykładem jest dla nas św. Albert Chmielowski, „Brat naszego Boga” – jak nazwał go Karol Wojtyła – i bliźni każdego człowieka, zwłaszcza tego, który cierpi moralnie i materialnie. „Potrzeba nam takich świadków – czytaliśmy niedawno w Liście Episkopatu – aby nasze serca nie stygły, były wciąż i na nowo uwrażliwione na niezliczone biedy ludzkie, abyśmy stale w naszym postępowaniu byli inspirowani «wyobraźnią miłosierdzia»”.

Adam Chmielowski, bohater powstania styczniowego, utalentowany i ceniony malarz, staje się orędownikiem ludzi ubogich, wydziedziczonych, zepchniętych na margines. Porzuca dobrze zapowiadającą się karierę artystyczną i zwraca się ku duchowości św. Franciszka z Asyżu. Poruszony do głębi nędzą ludzi korzystających z miejskiej ogrzewalni w Krakowie, odnajduje swoje życiowe powołanie. Przejmuje kierownictwo przytułku, postanawia zamieszkać razem z podopiecznymi, aby ich dźwigać z biedy materialnej i moralnej. W ich twarzach odkrywa sponiewierane oblicze Chrystusa, co po mistrzowsku wyraził w swoim najsłynniejszym obrazie *Ecce Homo*. Dla opieki nad najuboższymi zakłada dwa zgromadzenia zakonne: albertynek i albertynów.

Pogrzeb Brata Alberta na krakowskim Cmentarzu Rakowickim, pod koniec grudnia 1916 roku, był wielką manifestacją uznania i szacunku dla tego niezwykłego świadka wiary i miłości. Papież Jan Paweł II, od młodzieńczych lat zafascynowany jego osobowością i dziełem, beatyfikował go w 1983 roku na Krakowskich Błoniach, a sześć lat później kanonizował w Rzymie.

Radość zbawienia

W obecnym roku obchodzimy 700-lecie lokacji Lublina. Dumą napawa nas bogata historia miasta; świadczą o niej wspaniałe zabytki architektury, zwłaszcza cenne i piękne kościoły, z Archikatedrą na czele. Lublin był od wieków miejscem spotkania kultur i miastem zgody religijnej. Wymownym tego symbolem jest kaplica pw. Trójcy Świętej na Zamku Lubelskim. W historię miasta wpisała się także wielowiekowa obecność społeczności żydowskiej, która przed drugą wojną światową stworzyła znaną na całym świecie *jesziwę*, uczelnię talmudyczną.

Cieszy dynamiczny rozwój miasta, wielość ofert kulturalnych, działalność wybitnych naukowców, artystów i animatorów kultury, znacząca poprawa struktury komunikacyjnej. Lublin z ufnością patrzy w przyszłość i pozostaje miastem inspiracji jako siedziba wielu uniwersytetów i szkół wyższych oraz miejsce zdobywania wykształcenia dla dziesiątek tysięcy młodych ludzi, także dla coraz liczniejszych studentów z zagranicy.

W tym kontekście należy podkreślić rolę Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, który w przyszłym roku będzie obchodził 100-lecie swego istnienia. Założyciel i pierwszy rektor uniwersytetu, ks. Idzi Radziszewski, to postać wyjątkowo zasłużona dla miasta i regionu, dla Ojczyzny i Kościoła. Dewizą uczelni stało się hasło *Deo et Patriae* – Bogu i Ojczyźnie. Od początku swego istnienia zatrudniała wielu wybitnych profesorów i kształciła elitę intelektualną dla odbudowującego się niepodległego państwa.

W czasach komunistycznych ten jedyny katolicki uniwersytet pomiędzy Łabą i Władystokiem stał się wyspą wolności, oazą niezależnej myśli naukowej, pozwalał uprawiać naukę i zdobywać wykształcenie osobom dyskryminowanym lub usuwanym z innych uczelni.

Zgodnie z dewizą *Deo et Patriae* życie publiczne w Polsce i poza jej granicami współtworzą dziś tysiące absolwentów KUL. Są to ludzie Kościoła, nauki, kultury, władzy ustawodawczej, administracji publicznej, wymiaru sprawiedliwości, polityki i struktur samorządowych oraz mediów, pełniący często ważne i odpowiedzialne funkcje. Większość biskupów polskich to absolwenci naszego uniwersytetu. Setna inauguracja roku akademickiego na KUL, rozpoczynająca rok jubileuszowy, odbędzie się w połowie października z udziałem episkopatu. Po raz pierwszy w historii będzie z tej okazji obradować w Lublinie zebranie plenarne Konferencji Episkopatu Polski.

Umiłowani Diecezjanie!

Radość zbawienia głosi od 23 lat nasze archidiecezjalne radio, które w przeszłości podejmowało różne formy współpracy z innymi rozgłościami. Przez pewien czas stanowiło część ogólnopolskiej sieci Radia Plus. Ostatnio podjęliśmy decyzję, aby na nowo podjąć współpracę z ośrodkami diecezjalnymi w Polsce, które włączyły się w proces tworzenia sieci rozgłośni katolickich pod nazwą Radio Plus.

Dlatego pragnę poinformować, że od nadchodzących Świąt Wielkanocnych na dotychczasowej częstotliwości (87,9 FM) rozpocznie emisję Radio Plus Lublin. W trakcie całodziennego programu, wspólnego dla wszystkich zrzeszonych rozgłośni diecezjalnych, będą przekazywane także nasze wiadomości lokalne. Natomiast w godzinach 16⁰⁰–20⁰⁰ nadawany będzie diecezjalny program informacyjno-publicystyczny, w całości poświęcony tematyce lokalnej, najważniejszym sprawom regionu i tematom związanym z życiem religijnym mieszkańców naszej archidiecezji.

Przy tej okazji pragnę wyrazić wdzięczność wszystkim osobom, które przez lata kształtowały przekaz naszej diecezjalnej rozgłośni, budując w ten sposób autentyczną kulturę spotkania. Mam nadzieję, że nowy etap obecności radia, tworzonego przez część dotychczasowych pracowników, stanie się narzędziem „rozmowy ze współczesnym człowiekiem, prowadząc go na spotkanie z Chrystusem” (Papież Franciszek, *Orędzie na 48 Dzień Środków Społecznego Przekazu 2014*).

Na obfite owoce czasu łaski i radości z odnalezionego zbawienia wszystkim z serca błogosławię

Wasz biskup Stanisław

List należy odczytać w 1. niedzielę Wielkiego Postu 5 marca 2017 r.
podczas wszystkich Mszy Świętych.